

Chúng ta niệm Phật, Phật cũng niệm chúng ta - giống như đánh điếu tin đồn Phật A-Di-Đà vậy. Đó gọi là cảm ứng Đạo giao. Nếu chúng ta không niệm Phật thì Phật không có cách gì để nhiếp thọ chúng; thế nên, chúng ta phải trì niệm danh hiệu Phật.

Hòa thượng Tuyên Hóa

I. Tu Hành

▣ Tu Đạo là cảm ứng *"quay trở lại"*. Nghĩa là gì? Tức là phải nhiếp tâm cho người khác, còn mình thì nhiếp tâm cho người khác. Nếu nhiếp tâm cho người khác thì nhiếp tâm cho người khác.

▣ Đói và khát nhưng tâm thù ghét. Hãy xem chúng như các bậc Thiển-tri-thiểu cho đạo cho mình.

▣ Tâm vô lượng kiếp trước nay, hết đời này sang đời khác, mọi người và tạo vật bao nhiêu không đời, nên vô lượng kiếp cũng không đời. Nghiệp nhân quả thì vô lượng kiếp, nghiệp nhân quả thì vô lượng kiếp ít.

▣ Nghiệp nhân quả tu hành phải vì tất cả dòng sanh tử luân hồi, vì đời chúng sanh, chứ không vì cảm giác mà tu Đạo.

▣ **Ng**ười tu Đạo phải luôn luôn hỡi quang phẫn chiếu, không nên hỡi ng người truy cứu. Tìm cứu bên ngoài không thể có được, quay về tâm tánh thì đầy đủ cả.

▣ **Đ**ĩ và kĩ mĩ phát tâm tu, điếu chĩa ng người nhĩt khi dĩa công là lòng tham đĩ m sĩa dĩ c giĩa nam và nữ. Đây là vĩa dĩ căn bĩa nhĩt.

▣ **Ng**ười tu Đạo nên chú ý! Chĩa gieo duyên nhĩm ô vĩa ng người khác. Sĩa dây trời buĩa bĩa tĩa nh này sĩa làm chúng ta đĩ a lĩa.

▣ **H**ĩn tĩa chúng ta may mĩa n có đĩ dĩ thân ng người. Nĩa không biĩa t dĩng thân ng người dĩ tu hành, thì đĩ dĩ n khi nào mĩa tu? Chĩa dĩ n lúc mĩa t thân này rĩa, dĩ dĩ có muĩa n tu hành thì dĩ dĩ quá trĩa!

▣ **H**ĩa Phĩa Pháp, dĩ dĩ thiĩa t yĩa là phĩa chân thĩa. Mĩa hành dĩng, mĩa lĩa nói, mĩa cĩa chĩa dĩ dĩ phĩa chân thĩa.

▣ **Ch**ùa, chúng ta phĩa biĩa t tĩa kiĩa m mĩa vĩa dĩng. Rĩa ng:

"Thĩa ng tĩa c vĩa t cĩa a chùa Nhĩa bĩa o vĩa tròng con mĩa t."

▣ **K**hông thĩa ng, không ghét là Trung Dĩ o.

▣ **Tu** Dĩ o là tu dĩ o gì? Tĩa là tu theo Trung Dĩ o--vĩa dĩ ai cũng phĩa dĩ dĩ xĩa bình dĩng, lĩa lòng tĩa bi làm căn bĩa n, và khi hành sĩa phĩa cĩa n thĩa n, chĩa dĩ lĩa c vào lĩa dĩ rĩa tình ái.

▣ **Ch**ĩa ng hĩa có dĩ o lý "ngày nay tu Dĩ o, ngày mai thành Phĩa t." Mĩa cuĩa c mĩa t nhất dĩ đầu thĩa có giĩa ng nĩa c ngay đĩ dĩ c. Tu hành là dĩng khĩa sĩa t mài thành cây kim, công dĩ tĩa nhĩn sĩa thành tĩa u.

▣ **V**ĩa dĩ dĩ tiên khi hĩa c mĩa t chú là phĩa chánh tâm thành ý. Nĩa tâm không chân chánh thì khi hĩa c, mĩa t chú nào cũng thành tà. Tâm nĩa chân chánh thì hĩa c mĩa t chú mĩa dĩ dĩ c cĩa mĩa ng.

▣ Vô minh có hai đòng lỗa. Hai đòng lỗa này là gì? Tức là tham ăn và tham sống đòng. Còn hai vịc này trợ giúp vô minh tạo vô số nghiệp xấu.

▣ Có câu rợng: *"Khi muợn làm nghiệp tử thì nghiệp báo hiển, Khi muợn thành Phật thì ma đợn thử thách."*

▣ Nếu không muợn trở thành nghiệp tử thì nghiệp báo không tìm đợn. Càng quyợt chí làm nghiệp tử thì bao nhiêu thì nghiệp báo càng đợn thì tiếp bợy nhiều, đòi mình thanh toán nợ nợ n cho mình bợch.

▣ Phật và ma chợ khác nhau ở mặt tâm niệm--Phật thì có tâm từ bi, còn ma thì có tâm tranh hợn thua.

▣ Nghiệp tử thì sống biết cách tu hành thì nghiệp tử nghiệp đợng đợu là tuợc.

▣ Nghiệp tử tu Đợo không nên đi khắp nơi quợng cáo sống tu hành của mình. Ai thửợng quợng cáo sống tu hành của mình thì nghiệp đợng nhợ sống đợa lạc vào đợng ma.

▣ Nghiệp tử tu Đợo ở bất cứ nơi nào cũng đợu phải che giấu và tẩy xóa tông tích, đợng nên đợo điợn.

▣ Tâm của chúng ta thửợng trú tử nghiệp nghiệp khác chợ không trú tử trong tâm mình. *"Trú tử nghiệp nghiệp khác"* nghĩa là có thân mà không có tâm.

▣ Giảng Kinh thuyết Pháp là tu Huệ. Nghiệp tử Thiợn là tu Đợng. Không nói đợo tiếp nghiệp là tu Giợi.

▣ *"Phiợn não tửc Bợ-đợ."* Nếu biết dùng thì phiợn não tửc là Bợ-đợ. Nếu không biết dùng thì Bợ-đợ biến thành phiợn não.

▣ **Tu** Đáo cảnh phải tiếp diễn. Càng "đi kh" bao nhiêu thì càng tiếp bước nhiều. "Đi kh" cho đến mức cái gì cũng không biết thì vô nghĩa rồi không còn.

▣ **Vô** minh nghĩa là không hiểu rõ. Giác ngộ của vô minh là ái dục.

▣ **Mục** đích của tu hành là cắt đứt dòng sanh tử, chứ không phải cứu khổ m.

▣ **Tu** hành thì cần phải giữ mình cho trong sạch, như giữ đời mà không để dính mắc hạt cát v.

▣ **C**ần biết thì tạo nghiệp. Biết thì tích lũy công đức. Ngộ thì Thiên thì trừ ngu si, sanh trí hu.

▣ **Ng**ười tu hành nên cần thận trọng lời nói của miệng và canh giữ tâm khi mới mình. Lúc giữ gìn thì chúng sanh nên nói hiểu. Khi riêng mình nên để phòng tâm ích kỷ và vô nghĩa. Như thế thì chúng bao lâu sẽ được chuyên nhứt thì rõ tâm mình.

▣ **Th**ật kh thì dứt kh.

▣ **H**ết pháp thì hết pháp.

▣ **Ng**ười chân chánh tu Đáo phải xem xét mọi hành vi, cần đừng có chính mình. Đi, đứng, nằm, ngồi, chửi rủa chánh niệm. Đừng như cái gương--chỉ biết soi mình mà không soi người mình.

▣ **N**ếu còn chấp trước thì đó là tâm người thế gian. Nếu không chấp trước, đó là tâm Đáo.

▣ **N**ếu muốn không chấp, phải sống như người đã chết--tức là phải giữ mình đừng tham lam, sân hận, si mê.

▣ **Ng**ười học Đáo như một phát nguyện. Người học có khả năng thôi thúc chính mình tiến tu theo Chánh Đáo, không học để ngả. Như người phát nguyện mà không hành thì giống như cây có hoa mà không kết trái, thiệt vô ích!

▫ Dùng lời để thuyết Pháp thì tích tụ công đức. Cũng dùng lời nhưng lời nói lời thì phi thì tạo nghiệp phước. Thay vì thuyết Pháp mà lời nói nhưng lời vô nghĩa, thì phi là tạo một vốn hai ngàn nghiệp phước.

▫ Người tu Đạo đời sống trong ngũ dục ngoài, già, trẻ, giàu, nghèo, khổ sang ngũ dục hèn, đau khổ ngũ dục tâm Tội, Bi, Hận, Xả, thì tự nhiên sẽ nảy sinh cảm giác.

▫ Tu Đạo là tu chân thành và thi thốt. Nên có câu: *"Tâm thành thì linh ứng."*

▫ Chúng ta sống trên thế gian này, luôn luôn phải làm việc lành. Mọi hành động, sự việc đều phải hành thiện tích đức. Trong hiện đời, chúng ta nên đưa vào thiện căn đời trước mình đã tạo mà tạo nên hạnh phúc phước báo.

▫ Phật có thể chuyển hóa tất cả chúng sanh thành Pháp-khí, nên có câu: *"Mọi cái gì đều tu với chân thốt. Tội da hôi thối này chỉ là căn nhà tạm bợ."*

Chúng ta trú tại căn nhà này để tu Đạo, nghĩa là mọi người
"ngôi nhà"

sống thân giới tu để tu thành Pháp-thân chân thốt.

▫ Nếu tâm tham lam tràn trề, không biết đủ, thì tạo nghiệp lại sẽ bỏ đưa vào địa ngục. Nếu tâm sân hận quá nhiều, thì sáng đời thì luôn giận dữ, thì sẽ trở thành quỷ quái. Nếu tâm ngu si mê mẩn, chỉ làm những việc ngu xuẩn thì sẽ biến thành thú vật.

▫ Khuyết điểm lớn nhất của chúng sanh là si ái--ngày đêm sống trong si ái, không thể xả bỏ được. Nếu chuyển đổi tâm háo sắc thành tâm tu học Phật Pháp, từng giây từng phút không lãng quên việc tu học, thì sẽ mau chóng thành Phật.

▫ Người chân chánh khai ngộ thì không bao giờ nói mình đã khai ngộ. Đức thánh nhân xuất thế thuyết pháp không tiết lộ chân tướng. Phạm hạnh khổ tu xong là Phật là Bồ-tát, đều là tà ma.

▣ Ngươi có đức hạnh không phải do nết đũa vũa hay tu tập tác, mà trong những hành vi kín đáo im lặng, tự nhiên hiển lộ phẩm cách đức thù của họ, khiến người khác đứng kính nể. Phẩm cách đức thù này không khiến cho kẻ khác sợ hãi, vì nó u sợ hãi thì họ sợ lánh xa.

▣ Mọi người đứng có ba thọ nghiệp gìc phiền não; đó là tham lam, sân hận, si mê. Chúng ta không cần phải diệt trừ chúng mà hãy chuyển hóa chúng thành những hạnh nghiệp Bồ-đề.

II. Trì Giới, Nhẫn Nhục

▣ Người tu hành phải tu tập ngay vô ngã, tu đến mức độ không còn cái "ta." Nếu không còn cái "ta" thì có thể nhận chịu được hạnh phúc, cũng như gì nào đến tâm cũng đứng không đứng, tự xem mình ví như hư không.

▣ Thành Phật không phải dễ! Không chết đứng tâm tham đức mà mong thành Phật thì không khi nào đứng. Người đứng nay đã sợ đứng thích chịu may, đi đứng ng đứng, đứng dằng bực chịu hút bực những víc huyệ n o, ló k; do đó bực mê hóc, ló c vào ló i ma.

▣ Tại sao nói láo? Vì sợ mình bực mất quyệ n ló i, sợ bực thua thiệ t.

▣ Nếu phẩm gìc thâm đức thì đứng dằng phẩm gìc sát hói, ăn cạp và nói láo. Vì thế, gìc thâm đức bao gồm các gìc sát hói, trừm cạp và nói láo.

▣ Giới Năm Giới, làm Mười Điều Lành thì đứng c sanh lên cõi trói, cõi ngói. Nếu còn tâm tham lam, sân hận, ngu si, thì sợ đứng a ló c vài ba đứng ng ác.

▣ Nếu hiểu rõ Giới Luật thì có thể thâm nhập toàn cõi Phật Pháp. Nếu không hiểu Giới Luật thì gìc ng như mây bay trên trời, ló ló ló ng ló ng, không có mốt đứng m t a căn b n.

▣ **Căn bản của Giới Luật** chẳng có một điều gì, đó là không ích kỷ.

▣ **Tinh thần** của Giới luật là ngay thẳng và không ai thấy. Không phải chỉ tinh thần của Giới luật khác mà khi phạm tội mình cũng phải luôn luôn tinh thần, siêng năng, nghiêm trì Giới Luật.

▣ **Chúng ta** học Phật Pháp tức là học không náo nhãng khác. Là Phật tử, phải nên ăn chay; vì nếu ăn thịt tức là làm tổn hại sinh mạng của chúng sanh khác.

▣ **Ăn chay** là phải chịu thiệt thòi vì không thể hưởng được của ngon vật lạ trong cuộc đời. Nhưng nếu không ăn chay mà lại ăn thịt loài vật thì sau khi chết phải trả giá thanh toán nợ nần. Tôi thấy người tâm mà nói thối cho các vị biết rằng: Nếu mê hoặc không ham "khai khẩu," không tham hưởng thụ, thì sau khi chết sẽ không phải ra tòa!

▣ **Người** học Phật mà không giữ Giới Luật thì cũng giống như chiếc bình không đáy--đổ nước vào bao nhiêu thì chảy ra bấy nhiêu. Thế nên phải nghiêm trì Giới Luật thì tội sẽ dứt đi như giọt nước vỡ.

▣ **Cho dù** tu pháp môn gì đi nữa, chúng ta cần phải có tâm nhàn nhác thì mới thành tựu. Nếu không có tâm nhàn nhác thì không thể thành tựu trong bất cứ pháp môn nào.

▣ **Người** xuất gia tu Đạo gì? Tu Đạo Nhân Nhân.

▣ **Nhàn** là hết châu vô giá mà người người không biết đào tìm. Nếu biết cách dùng thì muôn sự đều tuột lành.

▣ **Người** tu Đạo cần phải nhàn nhác gì mà khác không thảnh thơi, nhàn nhác gì mà khác không thảnh thơi, ăn mặc nhàn nhác gì mà khác không thảnh thơi--nói chung là phải thảnh thơi nhàn nhác gì mà người khác không thể thảnh thơi.

□ Khi chúng ta tu Đạo, việc quan trọng nhất là không tranh. "Không tranh" tức là không cùng người khác tranh đua hèn thi thố, đi m t t đi m x u, hoặc tranh luận về việc đúng việc sai của kẻ khác.

□ Dù trong hoàn cảnh nào đi nữa, chúng ta cũng chớ tham lam thái quá. Phải thọ dụng biết đủ, nhàn nhàn. Đó là pháp vi diệu vô thượng mà mọi người lại quên đi! Thế nên, nếu không tranh, không tham thì phàm tục vô biên. Nếu vẫn còn tranh chấp, tham lam, nhieu lo n, thì nghĩ phải đi n về mình không ít, muốn thoát khỏi ba cõi cũng không cách gì thoát ra được.

III. Tham Thiến, Niệm Phật

□ Tại sao chúng ta không nhàn ra cõi giác, luôn mê t th t của mình? Đó là vì chúng ta chớ a d p b ngã t ng và tâm ích kỷ của mình.

□ Tham Thiến tức là quán chiếu. Quán chiếu gì? Quán chiếu Bát Nhã. Trong mọi niệm, chúng ta hãy quán chiếu lại chính mình, chớ không phải quán chiếu người khác--quán chiếu xem mình có đúng hay không.

□ Người tham Thiến phải thọ sự nhàn vắng để căn bản. Đó là nhàn việc gì? Tức là thói quen t t x u của mình. Khi đi Thiến Th t tức là chúng ta cố gắng d p tr h t nh ng t p khí x u xa và lại làm của mình.

□ Trong Thiến Đạo, mọi người nên tham Thiến. Đó là để thọ nghiệm xem ai có thể trúng tuyền quả về Phật. Làm sao để trúng tuyền? Cần phải "bên trong không chấp thân tâm, bên ngoài không thọ có thọ gì."

□ Nếu người tham Thiến phạm phải hai khuyết điểm: thứ nhất là đi u c, thứ hai là hôn trầm--nếu họ không khỏi vắng t ng thì cũng ngưng g c trong Thiến Đạo.

□ Tham Thiến, quan trọng là phải có tâm nhàn nhàn, tâm bản bản. Bí quyết tham Thiến là nhàn.

Không nhận nổi cái cũng vậy cái nhận. Nhận cho đến cực điểm thì tự nhiên sẽ quán thông, sáng suốt, khai ngộ.

□ Khi tham Thiền đến đến chín mươi thì không ngừng hít thở ngồ ng, mà còn bắt đến nóng giãy, bắt đến phiến não, phạm cách cao thượng ngồ ng, khí phách mạnh mẽ thêm.

□ Tại sao chúng ta không ngừng ngồ ng về Đờ o? Vì tâm chúng lơ lửng chạ ngồ ng nghồ.

□ Tham Thiền cần có lòng nhận nổi, bởi vì đó là vận linh của sự khai ngộ.

□ Khi tham Thiền, chúng ta có cảm hứng khai ngộ, tỏa ánh quang minh hiển rõ như mùa xuân vắng lặng trên trái đất, vận vận đất sinh sôi nảy nở.

□ Ngồ ng chân chánh tham Thiền là ngồ ng chân chánh niệm Phật. Ngồ ng chân chánh niệm Phật cũng là ngồ ng chân chánh tham Thiền. Kế chân chánh trì Giới cũng là kế chân chánh tham Thiền.

□ Chân ngã là gì? Tâm là tỏa ánh, cũng tâm là thành Phật. Thành Phật mới là chân ngã. Trước tâm khi thành Phật thì tâm cái đất là gì.

□ Thân thế ai không niệm ô thì ngồ ng ý là Phật; thân thế ai niệm ô thì ngồ ng ý là chúng sanh. Niệm ô là gì? Nói vận tâm thì "nhĩ m ô" tâm là nhìn không thông, xồ không đờ c, giồ giồ phút phút luôn sanh khởi vận ngồ ng.

□ Dùng công cho đến lúc thành thế rồi thì chúng ta sẽ ăn mà không biết là mình đang ăn, mặc mà không chấp trở vào y phục mình đang mặc, còn nói chi đến nhận ngồ ng vận ngoài thân--tâm cái đất xồ bắt hết!

Tu hành không chỉ hèn hạp trong việc tham Thiền, tụng Kinh mà thôi. Phải tùy nơi tùy lúc mà tu hành. Đừng móng tâm phân biệt nhĩ. Chỉ tranh đua vì quyên lợi, giành chức lãnh đạo đi sai khi người khác, và cũng chỉ nên biết đi, thì thôi tài năng trước mặt Thầy mình.

Đạo quý thì chuyên nhứt. Tài năng tài do mưu lược chỉ không thì hùng dũng. Binh lính cần tinh nhuệ chỉ không cần nhiều.

Chân thật niệm Phật là luôn luôn niệm trong từng giây từng phút; vọng tưởng hay ý nghĩ gì vướng cũng không có cái gì cũng quên bỏ thì đó mới là chân thật niệm Phật.

Chúng ta niệm Phật, Phật cũng niệm chúng ta--giống như đánh đi n tín đ n Phật A-Di-Đà vậy. Đó gọi là cảm ứng Đạo giao. Nếu chúng ta không niệm Phật thì Phật không có cách gì để nhiếp thọ; thế nên, chúng ta phải trì niệm danh hiệu Phật.

Niệm Chú, cần phải niệm cho đến lúc Chú lộ ra xuất tâm ra và đem nhập trở vào tâm. Chú và tâm, tâm và Chú cùng nhập nhứt vào một âm thanh, không thể phân biệt. Niệm mà không niệm, không niệm mà niệm.

Chúng ta là Phật, Phật như n , thì phàm tục của chúng ta tăng trưởng. Thế nên, là Phật lữc m,"
nh n là
"ng"
; đó là Đạo giao.

IV. Hình Cảnh Ngồi Xuất Gia

Phải bỏ những xuất gia trở nên lên cùng sống chung hòa hạp thì mới gọi là Tăng-đoàn. Đó là "hòa giai cảnh trí," không tranh không chấp. Một người xuất gia sống đơn độc không thể gọi là Tăng.

Ngũ vị xuất gia phải nghiêm trang gìn giữ bốn oai nghi--đi, đứng, nằm, ngồi. Nên nói: "Đi như gió, ngồi vững như chuông, đứng như cây thông, nằm như cung tên."

Không thể mượn pháp xuất thế cùng pháp thế gian đứng một lúc. Chân không thể đứng trên hai chiếc thuyền--một hướng ra Giang bắc, một xuôi về Giang nam.

Các vị thượng ng biệt rợng ch Đ-i-đ-c, Cao-tăng thu xa đ u ng Đ-o trong khi tu hành kh h nh. Không một vị T-s nào khai ng trong khi h ng th --tìm trong Đ-i T ng Kinh không th y có một vị nào như thế cả.

Tiêu chu n tuy n ch n v Tr -trì ph i nh th nào? Đi u ki n tiên quy t là ph i không có tánh nóng gi n, biệt dùng hòa khí đ i đ i ng i, n i n i đ u có thi n duyên v i ng i, không dùng quy n uy mà b c bách k khác, ph i có tác phong ý th c dân ch , khi n ng i ta cung kính tôn tr ng.

Ngũ vị xuất gia có thể nh n s cúng đ ng, nh ng không đ c tham c u cúng đ ng. Không tham cúng đ ng mà i là đ t chân chánh của Ph t.

Hai chúng đ t xuất gia, T-kheo và T-kheo-ni, không nên đ ng công vì danh v ng, đ a v , mà c n ph i có tinh th n thay th chúng sanh ch u kh và ph i có tâm bình đ ng c u giúp t t c chúng sanh.

Ngũ vị xuất gia n u không tinh t n tu Thi n t p Đ nh, t ng Kinh trì Chú, nghiêm th Gi i Lu t, mà ch n ng đ a vào Ph t h u có đ c mi ng c m manh áo thì ch c ch n s b đ a l c vào ba đ ng ác.

*"Tinh l c đ i dào thì không c m th y l nh.
Khí l c sung túc thì không c m th y đói.
Th n l c đ y đ thì không c m th y m t."*

Tinh, khí, thần là ba báu vật. Người xuất gia phải tu trì tinh, khí, thần.

Người xuất gia phải làm gương cho chúng tu tại gia-như không nên được gương tốt thì người tại gia sẽ không sanh tâm thâm tín, và không thể gieo nhúng gì vào họ. Thế nên, là người xuất gia thì phải có hình tượng của người xuất gia.

Người xuất gia phải có chánh tri chánh kiến. Nếu không có chánh tri chánh kiến thì như tẩu nhẩu đi lạc vào đường ma, bị năm ma quỷ mê mả kéo đi.

Người xuất gia phải cùng nhau làm việc, không được tự mình tạo việc khác lạ, muốn làm gì thì làm.

"Chuyên nhứt thì linh.

Phân tán thì bị ngăn ngại."

Chuyên nhứt về việc gì? Đó là chuyên nhứt đến nỗi quên ăn, quên ngủ, quên tham ái. Nếu không quên ăn, quên ngủ, quên tham ái thì có xuất gia tu Đạo đến tám vạn bốn ngàn năm cũng vẫn không thành công. Vì vậy, việc này rất là nghiêm trọng.

Phải luôn luôn tu Đạo bởi đức. Khi đức tánh đã tròn đầy, hạnh tu đức viên mãn, thì chúng ta mới xứng đáng là người xuất gia.

Người xuất gia phải lấy việc học Pháp làm sự nghiệp.

Học pháp của Phật Pháp là bổn phận và trách nhiệm của người xuất gia chúng ta. Thế nên, trong tâm niệm chúng ta phải luôn luôn học pháp của Phật Pháp; và mọi hành động, cử chỉ là thuyết Pháp cho chúng sanh.

V. Nhân Quả, Sám Hối & Chuyển Hóa

“Không thể cảm nhận được nghiệp.”

Chúng ta bị nghiệp dồn dập nên sanh ra ở thế gian này để chịu theo nghiệp báo đời tiền kiếp của mình. Trong quá khứ chúng ta tạo nghiệp không đúng, nên hôm nay thọ nhận những quả báo khác biệt. Nên nói:

“Lỗi nghiệp của vậy chúng con.”

Tiếng Hán, chữ “nhục” (nghĩa là thịt) gồm có một ký bít ăn và một ký đang ăn. Ký đang ăn thì ở phía ngoài và vẫn còn là người. Ký bít ăn thì đã biến thành loài vật. Ký đang ăn và ký bít ăn có liên hệ kết oán thù với nhau, không thể hóa giải được; hai ký kết hời lờn nhau đời đời kiếp kiếp.

Nếu tu học số mệnh nghiệp đời cho thế giới thì mọi người phải ăn chay, chúng nên ăn thịt.

Ngài Xá nói: “Ngài quân tử tử o mệnh.” Những người Đạo đức, chánh nhân quân tử, có thể đời vẫn mệnh của họ, vượt ra ngoài vòng số mệnh.

Tôi sao có số không tốt lành? Bởi tâm không tốt lành. Trừng nhân ác thì đời nghiệp nhiên phải gặp quả báo xấu ác. Nếu có thể sửa tánh ác, làm việc thiện, thì đời mệnh lành số đời và đời mệnh ác số xa đời.

Thói xấu khó mà bỏ được; song, nếu bỏ được thì là người thiện có Đấng nh-ĩc.

“Kính thưa Phật tử chúng ta là Phật tử.”

Chúng tôi nói ra Phật tử chúng ta tức là bậc Thi-n-tri-thức của chúng ta; vì thế, chúng ta phải nên cảm ơn, chớ sanh tâm oán thù.

Tâm cung kính có thể biến đổi tánh chấp ngã thành tánh dịu dàng, hiền từ.

Lời Phật tử là lời tánh Phật - lời bất vọng Phật trong tánh của mình. Tiếp nối thành Phật tử là tánh mình thành Phật.

Tại sao chúng ta có nghi ngờ?

Vì trong đời quá khứ không chịu nghe lời dạy bảo, khuyên răn của chư Phật, cứ mãi chấp theo vọng ngữ, nên nên nghi ngờ. Thế nên đời này thọ giáo phải nghi ngờ mà ràng buộc, mới vì cớ đó không vâng ý, mãi nguy hiểm.

VI. Giáo Đức

Hiền từ, ngời đi học chữ vì danh lợi. Cách phát âm hai chữ minh lý và danh lợi trong tiếng Trung Hoa giống nhau (ming li), nhưng ý nghĩa thì khác nhau đến mấy và tám ngàn dặm!

Trẻ em như cây non đang lớn--chờ cây mọc ra um tùm, cần phải đẽo cọt tưa thì tiếp nối lại mới trở thành vật liệu hữu ích được.

Các bậc trẻ! Các bậc có biết căn bản làm người là gì không? Đó là tám đức tánh hiền, đôn, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sùng.

Tại sao hiền nay trên thế giới đầy dẫy như người làm cha mẹ chớ sanh con chớ không chăm sóc, dạy dỗ.

▣ Tâm tham của chúng ta là cái hố không đáy--cao hơn trời, dày hơn đất, sâu hơn biển cả, mãi mãi không thể lấp đầy.

▣ Người không Đói đói mới thật là kẻ nghèo hèn.

▣ Nếu có người ở chùa Pháp của tôi, tôi sẽ bỏ người này nên ăn ít, mặc ít, ngủ ít một chút; vì:

"Mặc ít thì tăng phẩm, Ăn ít thì tăng thọ, Ngủ ít thì tăng lực."

▣ Con người sống không phải vì miếng ăn, mà sống để làm lợi ích cho xã hội, ban phẩm đức cho nhân dân, hỗ trợ cho thế giới. Người người phải:

Thay Trời đem lòng từ bi giáo hóa chúng sanh. Một lòng trung thành vì nước, vì dân.

▣ Đói tôi, không khi nào buồn rầu vì mình, không bao giờ dè dặt gì trước mặt người này.

▣ Tôi sao thế giới càng ngày càng băng hoại? Vì ai ai cũng tranh--tranh danh, tranh lợi, tranh quyền, tranh địa vị, và nghiêm trọng nhất là tranh sự dục.

▣ Tôi muốn xin các vị một món quà lớn nhất--đó là tánh nóng giận, si mê, ngu ngốc phiến não và lòng sân hận của các vị.

▣ Thiên tai không phải là thiên nhiên gây tai nạn hay thiên nhiên gieo tai nạn, mà chính là tai họa nhân loại chúng ta phải chịu. Tai họa của con người là do chúng ta tự tạo ra rồi tự chuốc lấy.

▣ Muốn phát triển Phật Giáo, chúng ta phải bắt đầu từ đâu? Theo ý tôi, muốn phát triển Phật Giáo, trước hết phải bắt đầu từ nền giáo dục. Nếu bắt đầu với giáo dục thì trẻ em sẽ hiểu rõ Phật Giáo; đến khi lớn lên thì tự nhiên các em sẽ làm cho Phật Giáo phát triển rộng rãi.

Làm việc mà không có là ma. Làm việc người khác là người. Làm việc Phật giáo là Phật.

II. Đạo Phật & Phật Pháp

▣ Tổng quát của Phật Giáo là mọi người ai cũng có thể thành Phật.

▣ Chúng sanh trong hiện tại là cha mẹ của chúng ta thuở quá khứ, là chư Phật trong tương lai. Nếu đời này chúng sanh mà khởi tâm sân hận thì kiếp sau là sân hận với cha mẹ và chư Phật, trở thành người con nghịch, bất hiếu.

▣ Tôi gọi đạo Phật là đạo của chúng sanh, vì ai ai cũng không chừa ra khỏi họ không, Pháp-giới, ai ai cũng là chúng sanh. Thế nên, đạo Phật là đạo của tất cả chúng sanh.

▣ Tôi cũng gọi đạo Phật là đạo của con người, vì tất cả mọi người đều có thể cách thành Phật. Chư vị chuyên nhứt tu hành thì cuối cùng chắc chắn ai ai cũng sẽ thành Phật.

▣ Tôi lại gọi đạo Phật là đạo của tâm, vì mọi người đều có tâm. Tu hành tốt là dẹp trừ vọng tâm và lưu giữ chân tâm--có vọng tâm là phàm phu, có chân tâm là Phật.

▣ Dâm dục là nguồn gốc của sanh tử. Nếu không đoạn dâm dục thì muôn sanh lên trời cũng không được, huống hồ là muôn chúng Đao Bạt vô thế thế? Vì vậy, nếu muốn tu phép Thiển-đạo như Tam-ma-đi, muốn vượt khỏi biển sanh tử khổ đau, thì trước hết phải vượt qua cửa này.

▣ Muốn phát tâm Bồ-đề, nhất định phải nghe và học Phật Pháp cho nhiều. Khi hiểu rõ Phật Pháp rồi thì tự nhiên sẽ phát tâm Bồ-đề.

▣ Đạo Phật bao trùm khắp họ không, Pháp-giới. Tất cả chúng sanh đều đều có Phật-tánh, đều có thể thành Phật. Hiện tại nếu chưa có tin tưởng Phật Pháp thì tương lai sẽ tin tưởng. Nếu tương lai chưa có lòng tin tưởng Phật Pháp thì kiếp sau sẽ tin tưởng. Không nên nghĩ nghĩ đến những chuyện sẽ tin tưởng Phật Pháp mà chắc chắn sẽ thành Phật nữa!

☐ **Chú Thụ -Lăng-Nghiêm** là vua trong các Chú, cũng là bài chú dài nhất. Bài chú này rất quan trọng đối với sự thành tựu của Phật Giáo. Trên thế giới, nếu còn người trì tụng Chú Thụ -Lăng-Nghiêm thì Chánh Pháp sẽ còn tồn tại. Nếu không còn người nào trì tụng Chú Thụ -Lăng-Nghiêm thì sẽ không còn Chánh Pháp.

☐ **Chú Thụ -Lăng-Nghiêm** là thần chú do hóa thân của Như-Lai thể ánh quang minh trên đỉnh Đức Phật tuyên thuyết--thần nên, dĩ nhiên dĩ nhiên không thể nghĩ bàn, mà chỉ để hàm chứa bí mật bao đời dĩ nhiên thâm sâu.

☐ **Thần Mật Pháp**, tức là thiên ma quỷ quái, quỷ, ma, quỷ, quỷ, yêu quái núi sông, v.v... sẽ nhất là chú Thụ -Lăng-Nghiêm. Chú Thụ -Lăng-Nghiêm là thần chú "phá tà diệt n chánh."

☐ **Thần Chánh Pháp**, người người người để tu hành. Trong thần Mật Pháp, ai ai cũng để không tu hành. Nếu mà người người để tu hành thì Mật Pháp biến thành Chánh Pháp.

☐ **Phật Pháp** là gì? Nói về Phật, Phật Pháp là chìa khóa. Hiếm có người giảng Kinh, tức là giảng về chìa khóa này. Hiếm có người thuyết Pháp, tức là thuyết về chìa khóa này. Đây là chìa khóa trí huệ mà tung ra khóa vô minh.

☐ **Phật Pháp** vẫn còn tồn tại thế gian. Nếu chúng ta có thể dũng mãnh vượt ra khỏi dòng thác điên đảo, phát tâm Bồ-đề rộng lớn, chí thành kiên trì mà tu trì Phật Pháp, thì vẫn còn có cơ hội vượt thoát ra khỏi thế giới Ta-bà. Bằng ngược lại, chúng ta cứ xoay chuyển trong sáu đời không ngừng nghỉ, vĩnh viễn không thể thoát khỏi khổ nạn trong cõi này.

VIII. Trí Huệ

☐ **Chí công vô tư** là Chánh Pháp.

☐ **Ích kỷ, tư lợi** là tà pháp.

☐ **Làm thế nào để diệt trừ tâm sân hận** do vô minh sai khiến? Phải tu pháp môn Như-như của Ba-la-mật, tuy nhiên không nên khởi tâm nóng giận. Đây là việc quan trọng nhất. Nếu không khởi tâm nóng giận thì sẽ phát sinh trí huệ.

Đi Pháp, người người đều u phàm mắt lợi mắt chung là quá cao ngạo, lấy tai thay mắt, nghe có gì hay thì liền chạy đuổi theo.

Chúng ta, những người tin Phật, chỉ nên mê tín quá đáng, mà cần phải dẹp bỏ mê tín. Mê tín là gì? Là tin bậy tin cuồng, tin tưởng ngay những gì người khác vừa nói, tin mắt cách mê muội.

Tại sao chúng sanh lại điên đảo? Vì nhân làm vô minh là ông chủ nhà, tăng khế trí huệ đi mất. Vô minh đưa ra mặt như: *"Cho vì c đúng là sai; cho vì c sai là đúng."*

Tổ trong Thiền-đạo, gần lúc tâm tịnh, trở bắt tham dục, khiến trí huệ nảy sinh.

Người thích khi tâm nóng giận đa số là người ngu si, vô minh nặng nề, không chút công phu hàm dưỡng.

Vạn niệm là niệm hời, không chân không thật. Người luôn khi vọng tưởng điên đảo tức là người tuy biết rõ vì c đó là không đúng nhưng vẫn cố cố làm, lại còn xỏ quyệt bỉ n lu n cho là đúng.

Nếu chưa vọng tưởng xuyên hời quang phổ chiếu, thấy rõ tánh, những sanh Trí Huệ Bát Nhã, thì đó là tở công. Người dưng Trí Huệ Bát Nhã mới niệm niệm niệm, biến hóa không cùng tởn, mà không niệm niệm, không tởn như người vì c không thanh tịnh, đó là tở dục.

Thật ra, Trí Huệ Bát Nhã của kẻ ngu si và người đi trí vẫn không khác biệt. Có sai khác là kẻ ngu thì không biết dùng trí huệ, còn người trí thì biết vận dụng nó.

Nếu không chấp trước trong ngoài thì "đ" và "đi" đều dưng thông dụng tởi, biết dưng mình tở đâu dưng và sẽ đi về đâu. "Đ" có thể nói là trở v--trở v lợi thân tâm của mình.
"Đi"

Tức là đi đến Pháp-giới.

▣ Nếu chưa vững chắc bước vào "có đi n có đi," thì sẽ bị chấp ngã, không thể tự do.

▣ Nếu có "trí" thì chắc chắn sẽ giác ngộ như một trí, có "hu" thì chắc chắn sẽ tỏ ngộ trắng.

▣ Hy vọng đức khai ngộ hoặc hy vọng đức thành Phật đều là vọng vọng vọng. Mọi người phải ghi nhớ: Chỉ cần tu hành, không cần hy vọng hão huyền.

▣ Nếu Bồ-tát có thông mà không thấy, thì có thông để làm gì?

▣ Bồ-tát dùng thông để giáo hóa chúng sanh, như dùng cây đũa thay hình, khiến chúng sanh tăng lòng tín ngưỡng. Như thế, đức lợi ích hai chiếu. Đó là pháp môn thiện xảo phật giáo.

▣ Chắc chắn hãy chú ý! Ma cũng thấy thông, khiến những người tham cầu thông và không có Đẳng-lực sa vào cảm bị, một đi Đẳng-nghiệp, trở thành quy phục của ma. Với đời này, mọi người đều phải đề cập chú ý, không thể không cẩn thận!

▣ Người nào muốn có thông thì trước hết phải xả bỏ muôn sự, chuyên tâm tham Thiền như thế. Đến khi công phu chín muồi thì tự nhiên có thông. Thông không phải là tìm kiếm bên ngoài, mà chỉ có đức khi nội tâm mình chứng được.

▣ "*Nhìn xuyên suốt, xả bỏ, từ từ.*" Nhìn xuyên suốt tức là hiểu và nắm bắt cách rõ ràng. Xả bỏ tức là giải thoát. Chỉ khi dứt được giải thoát rồi thì mới có đức sẽ tỏ ngộ chân chánh.

▣ Học Phật Pháp thì cần phải dùng trí huệ chứ không thể dùng tình cảm. Dùng trí huệ để học Phật Pháp thì đó là Chánh Pháp. Dùng tình cảm mà học Phật Pháp thì đó là Mạt Pháp.

▫ **N**hiều người nghĩ rằng đời người là vui sướng. Không thật, những vui sướng ấy đều là giả dối. Sướng vui sướng chân chính phải được tìm thấy từ trong tâm tánh, chứ không phải đến từ bên ngoài.

Hòa thượng Tuyên Hóa